

τὰ παραδεδομένα, ἀσυγχρόνιστος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.):
Ἄβροτος ἄρθωπον τῷτ ἀν-τίκαν ἔν (τῷτ = ἐντελῶς) Χαλδ.

ἀντίκαιρα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδίκαιρα Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίκαιρος.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος ἀπὸ τοῦ παρόντος, μετὰ δύο ἔτη.
Συνών. ἀντίκαιρου (ιδ. ἀντίκαιρος 1 β).

ἀντίκαιρος ἐπίθ. Ἡπ. (Ραβέν.) Πόντ. (Οἶν.) ἀδίκαι-
ρος Κεφαλλ. Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ.) ἀδίσκαιρος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. καίρος.

1) Ὁ τὸ τρίτον ἔτος ἀπὸ τοῦ παρόντος, ὁ τὸ μεθεπό-
μενον ἔτος λαμβάνων ὑπαρξιν Κρήτ.: Ἄσμ.

Καὶ τοῦ καιροῦ χαρούμενος καὶ ἀδίσκαιροι καὶ πάδα
νά ῥχωνται νά μᾶσε θωροῦν

Κρήτ. β) Κατὰ γενικὴν μετὰ τοῦ ἄρθρου ἐπιρρηματ.,
τὸ μεθεπόμενον ἔτος, μετὰ δύο ἔτη Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ.)
Πόντ. (Οἶν.): Ἄσμ.

Καὶ τοῦ καιροῦ χαρούμενοι, τ' ἀδίσκαιροι καὶ πάδα
νά ῥθουν οἱ φίλοι νά σᾶς βροῦν

Ρέθυμν. Σφακ. Συνών. ἀντίκαιρα. 2) Οὐσ., ἀντί-
θετος, δυσμενὴς καιρός, ἀκατάλληλος πρὸς πλοῦν ἢ ἄλλην
ἐνέργειαν Κεφαλλ.: Καιρός εἶν' εἰοῦτος; εἶναι ἀδίκαιρος,
πῶς νά ταξιδέψω; Συνών. κακοκαιρία. β) Δυσμε-
νὴς περιστάσις, δυστυχησμένος χρόνος Ἡπ. (Ραβέν.):
Ἄσμ.

Ἡρθε καιρός καὶ ἀντίκαιρος καὶ χρόνος ὀργισμένος
καὶ βάρεσε τὸ μόλυσμα, ἡ ἔρημη πανούκλα.

ἀντίκακος ἐπίθ. Κρήτ. (Βιάνν.) ἀντίκακο τό, Πελοπν.
(Λακων. Μάν.) Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κακός.

1) Ὁ κατ' ἀμοιβαίότητα κακὸς Κρήτ. (Βιάνν.): Παροιμ.
φρ. Ὁ κακὸς θέλει ἀντίκακο (ὁ κακὸς ἄνθρωπος μόνον
πρὸς ὁμοίον του εἶναι ἀκίνδυνος). 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ.,
τὸ ἀνταποδιδόμενον κακὸν Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ.
(Τραπ.): Παροιμ. φρ. Τὸ κακὸ θέλει ἀντίκακο (εἰς τὴν
κακὴν προᾶξιν πρέπει νά ἀνταποδίδεται ἄλλη κακὴ προ-
ᾶξις). β) Τὸ ἐπακολουθοῦν, τὸ προστιθέμενον κακὸν εἰς
ἄλλο κακὸν Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Παροιμ. Ἀπὸ κακὸ
᾿ς τ' ἀντίκακο καὶ ἀγκάθι ᾿ς τ' ἄλλ' ἀγκάθι (ἐπὶ ἐπαναλήψεως
ἀτυχημάτων) Μάν. Ἀπὸ κακὸ ᾿ς ἀντίκακο καὶ ἀπ' ἀγκάθι
᾿ς ἀγκάθι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λακων.

ἀντικαλημερίζω πολλαχ. ἀντ'καλ'μιρίζον Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. καλημερίζω.

Ἀπαντῶ εἰς τὸν χαιρετισμὸν καλὴ μέρα, ἀντικαιρε-
τίζω ἔνθ' ἀν.: Τὸν ἐκαλημέρισα καὶ δὲ μ' ἀντικαλημέρισε
πολλαχ.

ἀντίκαλον τό, Κάρπ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.
Χαλδ.) ἀντίκαλο Κάρπ. τίκαλον Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. καλόν, δι' ὃ ιδ.
καλός. Ὁ τύπ. τίκαλον κατ' ἀνομ. ἐκ τῆς φρ. ἔναν
ἀντίκαλον. Ἰδ. ΔΟΙΚΟΝΟΜΙΔ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5
(1918) 196 κέξ.

1) Τὸ ἀνταποδιδόμενον καλόν, ἀντενεργέτημα ἔνθ' ἀν.:
Κάμε καλὸ νά βρῆς ἀντίκαλο Κάρπ. Ἀτὸ ἔτον ντὸ θὰ ἐπλέ-
ρωνες με τὸ ἀντίκαλον; Τραπ. Ἐγὼ ἀγοῦτον ἀσ' σὸν θάνατον
ἔσωσά' τον καὶ ἀτὸς πάρεξ τ' ἀντίκαλον θέλ' καὶ νά τρώῃ με
(ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἔσωσα ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ αὐτὸς ἐκτὸς
τοῦ ὅτι δὲν ἀνταποδίδει εὐγνωμοσύνην θέλει καὶ νά με
φάγῃ. Ἐκ παραμυθ.) Τραπ. || Φρ. Ἐναν τίκαλον... -Δύο
τίκαλα... -Τρία τίκαλα... -Δώδεκα τίκαλα (ὡς ἐρωτή-
ματα ἐν στιχομυθίᾳ μεταξὺ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ

δράκοντος ἐν παραμυθ. ιδ. Λεξικογρ. Ἀρχ. ἔνθ' ἀν.) Χαλδ.
|| Παροιμ. φρ. Τὸ καλὸν θέλει καὶ ἀντίκαλον (ὁ εὐεργετού-
μενος ὀφείλει ν' ἀνταποδίδῃ τὴν ὀφειλομένην εὐγνωμο-
σύνην) Κερασ. Συνών. ἀντίχαρι. 2) Ἀπάντησις,
ἀπόκρισις Κάρπ.: Τοῦ ᾿μίλουν καὶ ἀντίκαλον δὲν μοῦ ᾿δινεν.
|| Φρ. Μῆτε μιλιὰ μῆτε ἀντίκαλο (ἐπὶ ἄκρας σιωπῆς).

ἀντικάμαρα ἡ, πολλαχ. ἀδικάμαρα Κεφαλλ. ἀντι-
κάμερα Ζακ. ἀδικάμαρη Ἄνδρ. Λευκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. anticamera.

Προθάλαμος, συνήθως εἰς φρ. μετὰ τοῦ ρ. κάμνω:
Κάνω ἀντικάμαρα (κάμνω τινὰ νά περιμένῃ ἐν τῷ προθα-
λάμῳ) Παξ. Μᾶς ἔκαμες ἀδικάμαρα (δὲν παρουσιάσθης
ἐνώπιόν μας κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν μας εἰς τὴν οἰκίαν
σου) Κεφαλλ. Ἐπῆγα νά τῆς κάμω βίζιτα καὶ μοῦ ᾿καμε
ἀντικάμαρα (δὲν παρουσιάσθῃ προσποιηθεῖσα ἀσθενεῖαν
ἢ δι' ἄλλην ψευδῆ αἰτίαν) Σῦρ. Μᾶς κάνει ἀδικάμαρη
(ἀποφεύγει νά ἔλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου συνομιλοῦμεν,
ἀλλὰ παραμένει εἰς ἄλλο δωμάτιον ἢ ἀποχωρίζεται τῆς
ὁμάδος πρὸς ἄλλον κύκλον ἕνεκα θυμοῦ ἢ πείσματος)
Ἄνδρ. Λευκ. Μοῦ κάνεις ἀντικάμαρα (ἀντιπράττεις, ἀντε-
νεργεῖς εἰς τὰς προσπάθειάς μου) Σίφν. Ἡ φρ. ἐκ τοῦ
Ἰταλ. fare anticamera.

ἀντικάματο τό, ἀμάρτ. ἀδικάματο Κύθηρ. ἀδίκαμα
Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κάματο, δι' ὃ ιδ.
κάματος. Ὁ τύπ. ἀδίκαμα ἐκ τοῦ πληθ. ἀδικά-
ματα, ὡς καὶ μερόκαμα ἀντὶ μεροκάματο.

Ἡ ἐπ' ἀνταποδόσει παρεχομένη γεωργικὴ ἐργασία:
Ἐρχεσαι ἀδικάματο; (ἔρχεσαι νά ἐργασθῇς ᾿ς τὸ δικό μου
ἀμπέλι διὰ νά ῥθω αὖριω ἐγὼ ᾿ς τὸ δικό σου;) Αὐτοὶ
κάνουν ἀδικάματα (ἐργάζονται εἰς τὰ κτήματά των ἀμοι-
βαίως). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντιβόθηθαι.

ἀντίκαμμα τό, Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κάρπ. Μακεδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κάμμα.

1) Καμπὴ, κλίσις Κάρπ.: Ἀντίκαμμα τοῦ ἡλίου (ἡ κλί-
σις τοῦ πρὸς τὴν δύσιν). 2) Τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ κατὰ
τὰς παραλλήλους πλευράς, ὅπερ μένει ἀκαλλιέργητον
ἕνεκα τῆς καμπῆς τῶν ἀροτριῶντων βοῶν Μακεδ. Συνών.
ἀπογύρισμα. β) Ἡ κατὰ κάθετον διεύθυνσιν ἀρο-
τρίασις τοῦ ἄκρου τοῦ ἀγροῦ τοῦ παραμείναντος ἀκαλ-
λιεργήτου κατὰ τὴν κατὰ μῆκος ἄροσιν Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀντικαννεύω Πελοπν. (Μάν.) —ΚΠασαγιάνν. Παρα-
μύθ. 65

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. καννεύω.

Ἀνταποδίδω καλὸν ἢ κακόν, ἀποζημιώνω ἢ ἀντα-
μείβω: Δὲν τό ᾿λπιζα... ν' ἀντικαννέψης τὴν ἀγάπῃ μου με
κλεψίες (εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀγάπης μου νά με κλέψης)
ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Ἀντικαννεύτηκε τὸ τάδε πρᾶμα (ἐπλη-
ρώθη ἡ ζημία του) Μάν.

ἀντικάρδιν τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. καρδία.

Τὸ μυστικὸν τὸ οἶονεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ κρυπτόμενον, τὸ
ἀπόρρητον: Τ' ἀντικάρδιον μου νά πάρῃ (νά μάθῃ τὰς ἀπο-
κρύφους σκέψεις μου).

ἀντικατάλλαγα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀδικατάλλαβα
Κέρκ. (Ἀργυραδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντικατάλλαγος.

1) Ἐπὶ τῆς τοποθετήσεως τῶν θεωρηθέντων σταχῶν
εἰς τὸ ἀλώνι εἰς δύο σειρὰς παραλλήλους οὕτως, ὥστε οἱ
μὲν στάχυες νά κεῖνται ἐπ' ἀλλήλους εἰς τὸ μέσον, αἱ δὲ

καλάμαι ἐπὶ τὰ ἄκρα Κέρκ. (Ἀργυράδ.): *Στρώνουμε τὰ χειρόβολα καταῆς ἀδικατάλλαβα.* 2) Ἐναλλάξ, ἐξ ὑπαμοιβῆς Λεξ. Δημητρ.: *Δουλεύουν ἀντικατάλλαγα.*

ἀντικατάλλαγος ἐπίθ. ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 5 ΚΚαραβίδ. Δωρ. ἄσμ. 53

Ἐκ τῶν προθ. ἀντί καὶ κατὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλλὰ γὰρ ἢ ἢ ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀντάλλαγος ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀνταλλος καὶ τῆς προθ. κατὰ ὑπείσθησιν κατὰ τινα ἀναλογίαν.

1) Ὁ μὴ σταθερός, ὁ ταλαντευόμενος, ἰδίᾳ ἐπὶ ἀνέμου ὁ πνέων ἐναλλάξ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν ΚΚαραβίδ. ἔνθ' ἀν.: ἄσμ.

Μὲ ἄνεμο ἀντικατάλλαγον σὰν τῶν δασῶν τὰ φύλλα χινοπωριάτικα ὡς θροοῦν καὶ σέρονται 'ς τὴν τύχη, ἔτσι οἱ λαοὶ ἐπαράδερναν . . .

2) Ἀντίθετος κατ' ἐναλλαγὴν ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἀν. Καὶ ὁμοίως 'ς ἀντικατάλλαγες χρονίς δὲ θὰ δουλεύῃς (δηλ. τὸν ἕνα χρόνο θὰ δουλεύῃς, τὸν ἄλλον ὄχι).

ἀντικελῆνης ὁ, Κάρπ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀντίπαλος ἱκανὸς νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ καταβάλῃ: *Τὸν ἤϋραμεν ἀντικελῆνη μπροστά μας. || Παροιμ. Ἡῦρες τὸν ἀντικρούστη σου καὶ τὸν ἀντικελῆνη σου (πρὸς τοὺς συναντῶντας ἀντίπαλον ὑπέρτερον).*

ἀντικένωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντικενώνω.

Μεταφορὰ ὑγροῦ ἀπὸ ἐνὸς ἀγγείου εἰς ἄλλο, μετάγγις.

ἀντικενώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. κενώνω.

Μεταφέρω ὑγρὸν ἀπὸ ἐνὸς ἀγγείου εἰς ἄλλο, μεταγγίζω.

ἀντικέφαλα ἐπίρρ. ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρι. 42

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀντικέφαλος. Πβ. καὶ ἀντικέφαλο.

1) Εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τοῦ βουνοῦ: *Τὸ μοναστήρι πέφτει ἀντικέφαλα.* 2) Ἀντιστρόφως, ἀνάποδα Λεξ. Δημητρ. Πρω. Συνών. κατακέφαλα.

ἀντικέφαλο τό, Ἡπ. Σύμ. κ. ἀ. — Βηλαρ. Ποιήμ. 22 καὶ ἐν Ἡμερολ. Δωδών. 1, 40

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀντικέφαλον. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4, 21

Τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, ἡ ἰνιακὴ χώρα (διὰ τὴν σημ. τῆς προθ. πβ. ἀντίθρα): *Τὸ κορφοκέφαλο καὶ ἀντικέφαλο ἔχει τρίχες Βηλαρ. ἐν Ἡμερολ. Δωδών. 1, 40 || Ποίημ.*

Καὶ τὸν σουβλάει ἢ κονταρὰ κατὰμεσα 'ς τὸ μάτι, ὀπίσω ὄχ' τ' ἀντικέφαλο τὸ ἄρμα διαπερνάει

Βηλαρ. Ποιήμ. 22 Πβ. Λυδ. περὶ μηνῶν 4, 54 «ἐπὶ τοῦ βρέγματος κατὰ τὸ ἀντικέφαλον ἐναποκεῖσθαι λέγεται πρὸς ταῖς ρίζαις τοῦ ἐγκεφάλου τοῖς ἀνθρώποις ἢ φρόνησις».

ἀντίκιν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντίν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκιν, δι' ἣν ἰδ. -ίκι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. φορτίο -φορτίκι, ξύλο -ξύλικι κττ.

Πληθ., ὄργανα τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, δύο σανίδες ἐπιμήκει, ἐπὶ τῶν ὁποίων πατεῖ ἢ ὑφαίνουσα, ἵνα δι' αὐτῶν καταβιβάζῃ ἐναλλάξ τὰ μιτάρια πρὸς ἐμπλοκὴν τῆς κρόκης μεταξὺ τοῦ στήμονος. Συνών. πατήτρες, ποδαρικά.

ἀντίκλα ἢ, Ἰκαρ. ἀδίκλα Κάλυμν. Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντικνήμιον, ὅθεν ἀντικλήνι -ἀντίκλα. Ἰδ. ΓΝΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 36 (1924) 186.

1) Ἡ κνήμη καὶ ἐν γένει τὸ ἀπὸ τῆς κνήμης μέχρι τοῦ πέλματος μέρος τοῦ ποδὸς Ἰκαρ. Κάλυμν.: *Μὲ πονάει ἢ ἀντίκλα μου Ἰκαρ. Γιὰ δὲς τί ἀδίκλες ποῦ 'δεῖ! Κάλυμν. Τῆς πρωτοκόρης μου οἱ ἀδίκλες μὴ γαβζᾷ εἶναι (εἶναι λεπτότεροι καὶ τῶν ραβδίων) αὐτόθ. Ποῦ νὰ σαψοῦνται οἱ ἀδίκλες σου! (σαψοῦνται = σαπῇσιν) αὐτόθ. β) Καθόλου, τὸ σκέλος ὁλόκληρον Κάλυμν. Σάμ.: *Ἀδίκλες ποῦ τοῖς ἔδει! Κάλυμν. Μ' ἔαπλουσις τ'ς ἀδίκλεις Σάμ. γ) Ἀρθρωσις οἰαδήποτε τῶν μελῶν τοῦ σώματος Κάλυμν.: Πονῶ τοῖς ἀδίκλες μου. 2) Ὁ ὑπὸ τὸ γόνυ τόπος, ἡ ἰγνύα Ἰκαρ. Σάμ. Πβ. ἀντζα, ἀντζί, ἀντίκληνας, ἀντικλήνι.**

ἀντικλάδι τό, Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) — ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 23

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κλάδι.

1) Ἀτραπὸς συντομεύουσα μακροτέραν ὁδὸν Κέρκ. — ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἀν.: *Ἀντικλάδι τοῦ χωριοῦ (ἢ εἰς τὸ χωρίον φέρουσα ἀτραπὸς) Κέρκ. || Ποίημ.*

Θά 'ναι, στοχάζεται, κοντὰ 'ς τὸ πέρα μοναστήρι,

μέσ' 'ς τ' ἀντικλάδι τοῦ χωριοῦ, 'ς τὴ βρούσι, 'ς τὸ γιοφύρι

ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἀν. 2) Τὸ μέρος τῆς διασταυρώσεως δύο ὁδῶν Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.)

ἀντίκλαρο τό, Ἡπ. Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀντίκλαρον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρν. Εὐρυταν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κλάρι.

Φυτόν παράσιτον δρυῶν, ἐλατῶν, πρίνων κττ., λώρανθος ὁ Εὐρωπαϊκὸς (Ioranthus Europaeus) χρήσιμον ὡς τροφὴ τῶν ζώων: *Πολλὰ κλαριά βγάν'νι ἀντίκλαρα, τοῦ ἐλατου, ἢ κασταρεά, τοῦ πουρνάρ' Αἰτωλ. Ἐβγαλε τοῦ δέντρον ἀντίκλαρον Εὐρυταν. Κόψι τ' ἀντίκλαρον νὰ φάν' τὰ γίδια σ' Αἰτωλ. Ἐξ' ἀντίκλαρον οὐ ἐλατους αὐτόθ. Ἡῦρα ἀντίκλαρον αἱ 'κεῖνον τοῦ πουρνάρ' αὐτόθ. || Γνωμ. Σκατένια εἶνι οὐ σῶγαμπρους, τοῦ σκατουπούλλ' κί τ' ἀντίκλαρον (διότι ζοῦν παρασιτικῶς) αὐτόθ. Συνών. ἀντιδέντρι, ἱξός.*

ἀντικλείδι τό, ἀντικλείδιν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀντικλείδι κοιν. ἀδικλείδι πολλαχ. ἀντικλείδ' Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) ἀντρικλείν Κύπρ. Ρόδ. ἀντικλεί' Ρόδ. ἀδικλείδο Θήρ. Κρήτ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀντίκλεις ἢ ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κλειδί. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁμοίωμα κλειθροῦ πρὸς δολίαν χρῆσιν, ἀντίκλειθρον κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ.): *Ἀνοιξε τὴν πόρτα -τὸ συρτάρι μὲ ἀντικλείδι. Θὰ μῶ μ' ἀντικλείδι κοιν. Ἐκανε ἀδικλείδι κι ἄνοιξε τὴν πόρτα Βιθυν. Ἐβαλεν ἀντικλεί' κ' ἔννοιξε Ρόδ. Ἐποίτθε ἀντικλείδ' τὸ' ἔνοιξε τὸ σαρπὶ (σαρπὶ = ξυλίνη ἀποθήκη δημητριακῶν μετέωρος ἐπὶ τεσσάρων στύλων στηριζομένη) Ὁφ. Ἐνοιξαν τὸ σεντούκ' μὲ ἕναν ἀντικλείδ' Τραπ. || Φρ. Κάνω ἀδικλείδι (μεταχειρίζομαι ἄλλην κλειδα διὰ νὰ ἀνοίξω τι) Κεφαλλ. || ἄσμ.*

Κόρη, κλειδί σ' ἀγόρασα κι ἀδικλείδο σοῦ πήρα, νὰ κλειδωθῇς, νὰ πετρωθῇς κι ἄλλη κόρη θὰ πάρω

Κρήτ. || Αἰνιγμ.

Σιδερένιο τὸ κλειδί, | ξύλινο τ' ἀντικλείδι,

ὁ βεργάτης ἔφυγε | κι ὁ κυνηγὸς πινίγη

(ἡ κερκὶς τῆς ὁποίας κλειδί νοεῖται ὁ σιδηροῦς ἄξων τοῦ πηνίου, ἀντικλείδι ὁ περιφερὴς σκελετός, βεργάτης τὸ σύνολον, ἡ κερκὶς αὐτή, καὶ κυνηγὸς τὸ ἐκτυλισσόμενον νῆμα) Πελοπν. (Λακεδ.) β) Μεταφ. τὸ πλάγιον μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτυγχάνει τις τὸν σκοπὸν τοῦ Κεφαλλ.: *Βρίσκω τὸ ἀδικλείδι (τὸν ἰσχύοντα παρὰ τινι καὶ ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ). 2) Σπόνδυλός τις παρὰ τὸν τράχηλον, ἴσως ὁ ἐπιστροφεὺς Ἀθην. Κύπρ.: Τὸ βάρεσε τὸ βόδι 'ς τὸ*

